

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἕκτος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι: φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους, καὶ εἶνε ἑτήσιαι—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Ἰταλίου, 6.

1 Ὀκτωβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΠΑΝΟΥΤΖΟΥ ΝΟΤΑΡΑ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αρ. 389.

α
Γρ. 750:

ΕΘΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

Χρεωσθῶνται Γρόσια Ἑπτακόσια πενήντα μὲ τόκον ἐτήσιον διττὸ τὰ ἑκατὸν, διδόμενον κατὰ ἐξαμηνίαν, καὶ ἐξοφλοῦνται εἰς ἕτη τρία. Ἡ παρούσα ὁμολογία εἶναι δεκτὴ εἰς ἀγορὰν ἐθνικῶν κτημάτων προτιμᾶται ἀπὸ μετρητὰ εἶναι δεκτὴ καὶ εἰς συναλλάγματα, κατὰ τὸν Νόμον τὸν ἐκδοθέντα ἐν Ἐπιδαύρῳ τὴν 1ῃ Ἰανουαρίου αὐχθ. Αρ. α. Ἐν Κορίνθῳ τὴν αὐγούστου 1823.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΥ
Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ.

Ο Μινίστρος τῆς Οἰκονομίας

Ο Αρχιγραμματεὺς τῆς
Ἐπικρατείας
Θ. ΝΕΓΡΗΣ.

Πενήνθ Νόμισι

Ὁ Πανοῦτζος Νοταρᾶς ἐγεννήθη τῷ 1740. Ἐπὶ τῆς πρώτης ἐθνοσυνελεύσεως ἐχρημάτισε πληρεξούσιος, μετὰ δὲ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Ἐκτελεστικοῦ ἐξελέγη ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐθνοσυνελεύσεως ἐχρημάτισεν ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης ὀριστικὸς πρόεδρος. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μεσολογγίου, ἡ ἐθνοσυνέλευσις ἐκλέξασα κυβέρνη-

σιν μὲν διδακτορικὴν ὑπὸ τὸν Ζαΐμην, ἐπιτροπὴν δὲ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, ἵνα συμπράττῃ μετὰ τῆς κυβερνήσεως, διελύθη πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἦτον ὁ Πανοῦτζος Νοταρᾶς, ὅστις ὡς τελευταίαν πράξιν ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος ἐξέδωκε τὴν 16 Μαρτίου 1827 ἐξ Αἰγίνης προκήρυξιν, δι' ἧς προσεκαλοῦντο οἱ πληρεξούσιοι νὰ συνέλθωσιν εἰς Τροιζῆνα, κατόπιν δὲ ἀπεσῆρθη εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ Κυβερνήτης διώρισε τὸν Πανουτζὸν Νοταρᾶν μέλος τοῦ Πανελληνίου ἐπὶ τῶν οικονομικῶν, ἀλλ' οὗτος, ἐννενηκοντούτης ὦν τότε, δὲν ἀπεποιήθη μὲν τὸ ἀξίωμα, ἄγνωστον ὅμως εἶνε, ἀν ἔλαβε καὶ ἐνεργητικὸν τι μέρος. Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐθνοσυνέλευσις τοῦ 1843, ἧς διετέλει μέρος, ἐξελέξατο αὐτὸν πρόεδρον αὐτῆς, χάριν σεβασμοῦ, τὰ ἐπίμοχθα ὅμως καθήκοντα τοῦ προέδρου ἐξετέλουν οἱ ἀντιπρόεδροι Μαυροκορδάτος, Κωλέττης, Μεταξᾶς καὶ Λόντος. Ἀπεβίωσε δὲ ἐν Τρικάλαις τῆς Κορινθίας (ἰδιαίτερα αὐτοῦ πατρίδι) τῷ 1849, ἡλικίαν ἄγων τότε ἑκατὸν ἐννέα ἐτῶν.

*
* *

Μία τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ἐνδοξότερων οἰκογενειῶν τῆς Ἑλλάδος εἶνε καὶ ἡ τῶν Νοταράδων. Κατὰ μαρτυρίας Βυζαντινῶν καὶ νεωτέρων συγγραφέων καταγόναται, κατὰ κηδεστίαν ὅμως, ἐκ τῆς βασιλευσάσης οἰκογενείας τῶν Παλαιολόγων. Πρῶτος ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ταύτης, λέγει ὁ Κούμας, μνημονεύεται ὁ Νικόλαος Νοταρᾶς, ἀκμάσας τῷ 1384—1454 καὶ εἰς γάμον ἐλθὼν μετὰ τινος ἡγεμονίδος τῆς βασιλευσάσης οἰκογενείας τοῦ Παλαιολόγου. Υἱοὶ δ' αὐτοῦ ὑπῆρξαν ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Ἀγγελος Νοταρᾶς. Ὁ Λουκᾶς Νοταρᾶς ἐχρημάτισε μέγας Δούξ¹ ἐπὶ τῆς ἀλώσεως δὲ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπολέμησε, κατὰ τὸν Χάμμερ,² ἀνδρείως.

Τὴν 30 Μαΐου 1453, γράφει ὁ κ. Παπαρηγόπουλος, ὅτε εἰσῆλασε τὸ δεύτερον ὁ Μεχμέτ Β' εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ οἶκον τοῦ Νοταρᾶ καὶ εὔρε τὴν σύζυγόν του κλινῆσθ ἐν τῶν φοβερῶν τῆς προτεραίας συγκινήσεων. Ὁθεν πλησιάζας εἰς τὴν κλινὴν καὶ προσαγορεύσας τὴν ἀσθενῆ εἶπε· «Χαῖρε, ὦ μήτερ, μὴ λυποῦ ἐν τοῖς συμβεβηκόσι. Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γενέσθω. Ἔχω ἔτι πλείονα τῶν ὅσα ἀπώλεσας τοῦ δοῦναί σοι· μόνον ὑγίαινε». Τότε προσῆλθον καὶ οἱ παῖδες τοῦ μεγάλου δουκὸς καὶ προσεκύνησαν τὸν νέον αὐτῶν κύριον καὶ εὐχαρίστησαν, μεθ' ὃ ἀπῆλθεν οὗτος ἵνα περιοδεύσῃ ἀνά τὴν πόλιν. Ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι, ὃ ἐστὶν ὅλοι οἱ ἐπιζήσαντες κάτοικοι εἶχον ἀπαχθῆ εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ τὸν στόλον. Εἰς τὰς ὁδοὺς δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ ζῶσα· μόνον ἐν ταῖς οἰκίαις ἐξηκολούθει ἡ λεηλασία τὰ σατανικὰ αὐτῆς ὄργια, καὶ ἀνεζητοῦντο μανιωδῶς ὅσα τὴν προτεραίαν δὲν ἀνευρέθησαν, καὶ ἐφόνευον ἀλλήλους οἱ ἄρπαγες ἵνα ἀποφύγωσι τὴν διανομήν. Ἡ θέα τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ἧτις χθὲς ἔτι, πλήρης ζῶης, περιελάμβανε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν ὅλου τοῦ χριστιανισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, νῦν δὲ κατέκειτο νεκρὰ καὶ ἄφωνος, ἐπροξένησε συγκίνησιν τινα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σιδηρὰν καρδίαν τοῦ Μεχμέτ Β', ὅστις ὅτε ἔφθασεν ἐνώπιον τῶν ἀνακτόρων καὶ ἀπέβλεψε πρὸς τὴν ἐν αὐτοῖς ἐπικρατοῦσαν ἐρημίαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐνθυμηθῆ τὸ τοῦ Πέρσου ποιητοῦ ἐκεῖνο· «ἡ ἀράχνη ἐπιτελεῖ τὰ τοῦ θυρωροῦ καθήκοντα ἐν ταῖς στοαῖς τοῦ βασιλέως, ἡ δὲ γλαυξ τονίζει τὸν ἐνουάλιον παῖνα ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Ἀφρασιάθ». Ἄλλ' ἡ ἀκαριαία αὕτη συγκίνησις, καὶ, τὸ δευρότερον, ἡ ἐπὶ τινὰς ὥρας ἰσχύσασα φιλανθρωπία, ἐξέλιπον μετ' ὀλίγον. Πλησίον τῶν ἀνακτόρων διέταξεν ὁ σουλτάνος νὰ παρατεθῆ συμπόσιον. Ἐκεῖ καταβαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ οἴνου διέταξε τὸν ἀρχιευνοῦχον νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ μεγάλου δουκὸς καὶ νὰ εἴπῃ αὐτῷ, ὅτι ὁ ἡγεμὼν ὀρίζει ἵνα στείλῃ τὸν υἱόν του τὸν νεώτερον εἰς τὸ συμπόσιον. Ἦτο δὲ ὁ νέος 14^{ων} μόλις ἐτῶν καὶ εὐειδής. Ὁ πατὴρ ἀκούσας τὴν διαταγὴν ἀπενεκρώθη καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν εἴθισται παρ' ἡμῖν νὰ παραδίδωμεν οἰκείαις χερσὶ τὰ ἡμέτερα τέκνα, ἵνα μιανθῶσι. Προτιμότερον εἶναι νὰ στείλῃ ὁ ἡγεμὼν δῆμιον, ἵνα λάβῃ τὴν κεφαλὴν μου. Ὁ ἀρχιευνοῦχος τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴ παροξύνῃ τὴν ὀργὴν τοῦ σουλτάνου· ὁ δὲ, μὴ πειθόμενος εἶπε, ὅτι ἀν θέλῃ ἄς λάβῃ τὸ παιδίον καὶ ἄς ἀπέλθῃ, ἀλλ' αὐτὸς οἰκίῳ θελήματι δὲν θέλει πώποτε τὸ δώσει. Τότε ὁ ἀρχιευνοῦχος ἐπιστρέψας παρὰ τῷ ἡγεμόνι διηγήθη τὰ ὑπὸ τοῦ μεγάλου δουκὸς ῥηθέντα. Ὁ δὲ σουλτάνος ἀνεφώνησε· «Ἵπαγε λοιπὸν μετὰ τοῦ δημίου, καὶ σὺ μὲν φέρε με τὸ παιδίον, ὁ δὲ δήμιος ἄς ἀπαγάγῃ τὸν δοῦκα καὶ τοὺς ἄλλους αὐτοῦ υἱούς». Ὁ Νοταρᾶς μαθὼν τὸ μήνυμα, ἠσπᾶσθη τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰς θυγατέρας, καὶ ἐπορεύθη μετὰ τοῦ δημίου αὐτὸς τε καὶ οἱ δύο πρεσβύτεροι αὐτοῦ υἱοί· ὁ δὲ νεώτερος ἀπῆλθε μετὰ τοῦ ἀρχιευνοῦχου, ὅστις ἐπανελθὼν τὸ μὲν παιδίον παρέδωκεν εἰς τὸν ἡγεμόνα, ἔδειξε δὲ τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ πύλῃ τοῦ παλατιοῦ ἰσταμένους. Ὁ σουλτάνος κρατήσας τὸ παιδίον διέταξε τὸν δῆμιον νὰ ἀποκεφαλίσῃ τὸν πατέρα καὶ τοὺς δύο ἀδελφούς. Ὅτε ὁ δῆμιος παρалаβὼν αὐτοὺς ἀπήγαγε μικρὸν κάτωθεν τοῦ παλατιοῦ καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὰ θύματα τὴν ἀπόφασιν, ὁ νεώτερος τῶν δύο υἱῶν ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ἄλλ' ὁ πατὴρ ἐνεθάρρυνεν ἀμφοτέρους εἰπὼν· «Τεκνία, χθὲς ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπή ἀπώλεσμεν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ δύναμιν· ἠδυνάμεθα ἴσως νὰ ζήσωμεν, ἀλλὰ πῶς; καταφρονούμενοι καὶ ταλαιπωρούμενοι μέχρις οὗ ἔλθῃ καὶ ἐφ' ἡμᾶς τὸ ἀναπόδραστον τέλος. Ζωὴς τοιαύτης δὲν εἶναι προτιμότερος ὁ θάνατος; Ποῦ ὁ βασιλεὺς ἡμῶν; Δὲν ἔψεσεν ἐχθρὸς μαχόμενος; Ποῦ ὁ μέγας Δομέστικος, ποῦ ὁ πρωτοστράτωρ Πηλκιολόγος καὶ οἱ δύο αὐτοῦ

1. Ὁ μέγας Δούξ ἦτο περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας ὁ πρωθυπουργὸς ἢ μεσάζων τοῦ αυτοκράτορος. Κυρίως δὲ ἦτον ἀρχηγὸς τῶν κατὰ θέλασαν δυνάμεων. Σημ. Ἐστία ε.

2. Ἱστορία τῆς Ὀθωμανικῆς αυτοκρατορίας ὑπὸ Χάμμερ. Μετάφρασις Κ. Σ. Κρωκιδᾶ, τόμ. Β'.

υίοι; Δὲν ἐσφάγησαν χθὲς ἅπαντες ἀγωνιζόμενοι; Ἐῖθε καὶ ἡμεῖς ἀπεθάνομεν μετ' αὐτῶν. Πλὴν καὶ αὕτη ἡ ὥρα ἀγαθὴ ἐστὶ! Λυτρούμενοι σήμερον τῶν δεσμῶν τοῦ βίου, ἀσφαλιζόμεν τὸ μέλλον· διότι τίς οἶδε τὰ ὄπλα τοῦ διαβόλου, καὶ ἂν παραμένοντες ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ δὲν ἠθέλομεν πληγῇ παρὰ τῶν ἰοβόλων αὐτοῦ βελῶν; Νῦν τὸ στάδιον ἔτοιμον. Ἐν ὀνόματι τοῦ σταυρωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν καὶ θανόντος καὶ ἀναστάντος, ἀποθάνομεν καὶ ἡμεῖς ἵνα σὺν αὐτῷ ἀπολαύσωμεν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ». Ταῦτα εἰπὼν καὶ στηρίζας τοὺς παῖδας προσεκάλεσε τὸν δῆμιον νὰ ἐκτελέσῃ τὰ διαταχθέντα, ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν νέων. Καὶ ὑπακούσας ὁ δῆμιος ἀπέπεσε τὰς κεφαλὰς τῶν νέων ὀρώντος τοῦ πατρὸς καὶ ἐκφωνοῦντος· «Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε· δίκαιος εἶ, Κύριε». Μεθ' ὃ ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ προσευχηθῇ εἰς παρακείμενον μικρὸν τινα ναὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξεληθὼν ἀπεκεφαλίσθη ὡσαύτως.

*

**

Ὁ Ἄγγελος Νοταρᾶς τὸ μὲν πρῶτον διεσώθη εἰς Μονεμβασίαν, ἔπειτα δὲ μετόπισεν εἰς Τρίκαλα τῆς Κορίνθου.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνέγρα· 1812 σελ. 610.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ὁ Ὀλιβερ τυγχάνει περιποιήσεων, οἷων οὐδέποτε ἄλλοτε ἔτυχε.

Ἡ ἄμαξα κατῆλθε τὸ Μάουντ Πλέζαντ (Mount Pleasant) καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐξμάουθ, λαβοῦσα τὴν αὐτὴν περίπου διεύθυνσιν, ἣν εἶχεν ἀκολουθήσει ὁ Ὀλιβερ ὅτε μετὰ τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ ἔφθασεν εἰς Λονδίνον. Φθάσα εἰς Ἰσλιγκτων πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ἀγγέλου, ἔλαβεν ἄλλην διεύθυνσιν καὶ ἐστάθη τέλος πρὸ τινος κομψῆς οἰκίας πλησίον τῆς Πέντονβιλλ, εἰς μίαν ἡσυχὸν καὶ ἐρημικὴν ὁδόν. Ἀμέσως ἠτοιμάσθη μία κλίνη, ἐν ἣ ὁ κύριος Μπράουνω κατέκλινε τὸν νέον προστατευμένον του.

Εἰς τὸν Ὀλιβερ ἐπεδαφιλέθησαν καλοκἀγάθως πολλαὶ περιποιήσεις, ἀλλ' ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας τὸ ταλαιπώρον παιδίον ἔμενε ἀναίσθητον εἰς πάσας τὰς φροντίδας τῶν νέων φίλων του· πολλὰκις ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ ἔδυσε καὶ ὁ Ὀλιβερ κατέκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης, καταμαστιζόμενος ὑπὸ δεινοῦ πυρετοῦ, ὅστις ὑπέσκαπτεν αὐτὸν, ὡς τὸ λεπτὸν ὄξυ εἰσδύον διαφθερίζει καὶ τὸν σκληρότερον σίδηρον. Ὁ ἄνθρωπος, ἀδύνατος, κάτισχυος, ἀνένηψε τέλος ἐκ τοῦ μακροῦ καὶ ἐπωδύνου ἐκείνου ἐφιάλτου. Ἀνεσηκώθη μετὰ κόπου ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τρέμοντος βραχίονός του καὶ παρετήρησε μετ' ἀνησυχίας περίξ αὐτοῦ.

«Ποῦ εἶμαι; ποῦ με ἔφεραν;» εἶπε.

Ἐξήντηλμένος ὢν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, ἀπήγ-

γαλε τὰς λέξεις ταύτας διὰ φωνῆς ἀσθενεστάτης· ἀλλ' ἀμέσως τὰς ἤκουσαν· διότι τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης παρεμερίσθησαν παραχρῆμα, καὶ κυρία τις προβέβηκυια τὴν ἡλικίαν, κοσμίως καὶ ἀπλῶς ἐνδεδυμένη, ἠγέρθη τῆς ἔδρας ἐν ἣ καθημένη ἔπλεκε, καὶ ἦλθε πλησίον τῆς κλίνης.

«Μὴ ὀμιλῆς, παιδί μου, εἶπε μετὰ γλυκύτητος εἰς τὸν Ὀλιβερ· πρέπει νὰ μένης πολὺ ἡσυχος, διότι ἄλλως θὰ ξανακυλίσης εἰς τὴν ἀρρώστια· διότι ἦσο πολὺ κακὰ, ὅσον κακὰ ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῆς· πέσε πάλιν εἰς τὸ στρώμα σου, ὡς καλὸ παιδάκι ὁποῦ εἶσαι.»

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἐτοποθέτησε ταῦτοχρόνως τὴν κεφαλήν του Ὀλιβερ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἀνεσήκωσε τὴν κόμην αὐτοῦ, ἥτις ἔπιπτε ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ τὸν ἐκτύπαζε τόσῳ καλοκἀγάθως καὶ τόσῳ τρυφερῶς, ὥστε ὁ Ὀλιβερ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, ἀλλὰ λαβὼν διὰ τῆς μικρᾶς καὶ κατίσχυου χειρὸς αὐτοῦ τὴν τῆς γραίας κυρίας τὴν ἔφερε περὶ τὸν λαιμόν του.

«Θεέ μου, πόσον εἶναι εὐγνώμων ὁ μικρὸς μου! εἶπεν ἡ γραία κυρία θαυμάσια. Καὶ μένο παιδί· πόσον θὰ συνεκινεῖτο ἡ μητέρα του, ἐὰν ἀφ' οὗ ἠγρύπνει εἰς τὸ κρεβάτι του ὡς ἐγώ, τὸ ἐπανεβλέπε τώρα!

— Ἴσως μὲ βλέπει, ἐψιθύρουν ὁ Ὀλιβερ, συνάπτων τὰς χεῖρας· Ἴσως ἠγρύπνησε πλησίον μου, κυρία· μοῦ φαίνεται πῶς ἦτον ἐκεῖ.

— Εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ πυρετοῦ, παιδί μου, εἶπεν ἡ γραία φιλοστόργως.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ σκεπτικῶς· ὁ οὐρανὸς εἶναι τόσον μακρὰν, καὶ ὅσοι κατοικοῦσιν εἰς αὐτὸν εἶναι τόσον εὐδαίμονες, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταβῶσιν ἐδῶ κάτω, πλησίον εἰς τὸ κρεβάτι ἐνὸς παιδιοῦ· ἀλλ' ἂν εἴξευρε πῶς εἶμαι ἄρρωστος, πολὺ θὰ με ἔλυπειτο· ὑπέφερε παραπολὺ προτοῦ ἀποθάνῃ! Ὁχι, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴξευρῃ ὅτι μοῦ συμβαίνει, διότι ἂν ἔβλεπε ποῦ με ἐκτύπησαν θὰ ἦτο λυπημένη, καὶ εἰς τὰ ὄνειρά μου τὴν ἔβλεπα πάντοτε χαρούμενη καὶ μὲ πρόσωπον γελαστό.»

Ἡ γραία κυρία οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶτα τὰ δίοπτρά της, ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀλιβερ νὰ πῆ ἀναψυκτικόν τι ποτὸν καὶ ἐθώπευσε τρυφερῶς διὰ τῆς χειρὸς τὴν παρειὰν αὐτοῦ, συνιστῶσα αὐτῷ νὰ ἦναι πολὺ φρόνιμος καὶ πολὺ ἡσυχος, διότι ἄλλως θὰ ἔπιπτε πάλιν ἄρρωστος.

Ὁ Ὀλιβερ δὲν ἐκινήθη πλέον, πρῶτον, διότι ἐπεθύμει σφόδρα νὰ ὑπακούῃ πάσας τὰς παραινέσεις τῆς ἀγαθῆς γραίας, καὶ ἔπειτα, ὡς εἴπωμεν καὶ τοῦτο, διότι ἡ ὀμιλία τὴν ὅποιαν ἔκαμεν ἐξήντηλσε τὰς δυνάμεις του. Ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον, ἀφ' οὗ ἐξῆγαγεν αὐτὸν τὸ φῶς κηρίου, οὗ τῇ βοήθειᾳ, πλησίον τῆς κλίνης του ὄντος, εἶδε κύριόν τινα κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρα ὀρολόγιον·